

Vlaams
Parlement

ingediend op **1624** (2017-2018) – Nr. 1
15 juni 2018 (2017-2018)

Motie van wantrouwen

van Björn Rzoska en Elke Van den Brandt

Het Vlaams Parlement,

- stelt vast dat op dit ogenblik in Vlaanderen meer dan 150.000 kinderen opgroeien in armoede of één kind op zeven en dat dit compleet onaanvaardbaar is;
- stelt vast dat vandaag 650.000 Vlamingen met een inkomen onder de armoedegrens moeten leven, dat de algemene armoede in Vlaanderen de laatste jaren niet afneemt, terwijl eenoudergezinnen en gezinnen met een migratieachtergrond er fors op achteruitgaan;
- stelt vast dat het decenniumdoel, een halvering van de algemene armoede, niet gehaald wordt: in plaats van 346.500 armen minder, zijn er slechts 30.000 armen minder;
- stelt vast dat de Vlaamse Regering in haar regeerakkoord de armoededoelstellingen van het pact 2020 onderschreef, m.n. een halvering van het aantal kinderen dat geboren wordt in armoede, een beperking van de laaggeletterdheid tot 3%, een substantiële verhoging van de woonkwaliteit in 2020 door halvering t.a.v. 2006 van het aandeel van de bevolking dat een woning betreft met twee of meer structurele gebreken en/of een gebrek aan basiscomfort;
- stelt evenwel vast dat de Vlaamse Regering ter zake te weinig vooruitgang heeft geboekt;
- stelt met name vast dat Vlaams minister Liesbeth Homans, binnen de regering bevoegd voor het armoedebelaid, er niet in geslaagd is een geloofwaardig beleid vorm te geven tot terugdringing van de armoede in Vlaanderen;
- stelt vast dat minister Liesbeth Homans zelf herhaaldelijk als doelstelling de halvering van de kinderarmoede naar voren schoof, maar deze doelstelling absoluut niet kan waarmaken;
- stelt vast dat de kinderarmoede volgens de laatste cijfers van Kind & Gezin juist sterk gestegen is, dat m.n. het aantal kinderen dat in armoede geboren werd in Vlaanderen deze legislatuur steeg van 11,38% in 2014 tot 13,76% in 2017, dus met maar liefst 2,38 procent;
- stelt vast dat de kinderarmoede-index gestegen is zowel bij Belgen, van 5,1% naar 6,1%, als bij niet-Belgen, van 29,4% naar 33,5% tussen 2014 en 2017;
- stelt vast dat minister Liesbeth Homans in plaats van deze feiten aan te pakken met nieuw beleid, de feiten eerder tracht te miskennen en bepaalde bevolkingsgroepen gaat viseren;
- stelt vast dat de minister met voorbedachten rade een framing schiep waarbij de vluchtelingen crisis als belangrijk(st)e oorzaak van de stijging van de kinderarmoedecijfers voorgesteld werd;
- stelt vast dat experts dit tegenspreken en bijvoorbeeld aangeven dat voor het jaar 2016 vluchtelingen maximum voor 0,002% het armoedecijfer kunnen bepalen;
- stelt dus vast dat de minister daarmee de verantwoordelijkheid voor haar falend beleid tracht af te schuiven op de meest kwetsbare groep in onze samenleving;
- stelt vast dat dit niet de eerste keer is dat de minister over belangrijke maatschappelijke discussies binnen haar bevoegdheden feitelijke onjuistheden in het debat werpt of fake news brengt dat in een open parlementair debat niet

staande kan worden gehouden: zo beweerde de minister op 17 februari 2017 dat de armoede voor het eerst gedaald was en gewaagde ze zelfs van een trendbreuk. Ze beweerde zich te baseren op cijfers van de Armoedemonitor van de Vlaamse Regering. Uiteindelijk bleek dat ze gegevens gebruikte van de studiedienst van de Vlaamse Regering die werden verzameld in 2014 en dus nog niet beïnvloed konden zijn door het beleid van deze coalitie. De studiedienst liet bovendien weten dat het onderzoek nog niet is voltooid en dat de daling niet statistisch significant is;

- stelt vast dat de minister ook eind februari 2017 zwaar in de fout ging en een hele bevolkingsgroep schoffeerde toen ze beweerde dat 47 procent van de erkende vluchtelingen niet kan lezen of schrijven. In werkelijkheid bleek 17 procent van deze groep niet of zwak gealfabetiseerd en was 47 procent van deze groep laagopgeleid;
- stelt vast de minister verder zwaar onder vuur lag in de plenaire vergaderingen naar aanleiding van de discussie over de zogenaamde SINE-subsidies voor de sociale inschakelingseconomie, haar discussie met de Staatsveiligheid over de Fatihmoskee van Beringen of haar verdediging van 1 euromaaltijden als belangrijk instrument om kinderarmoede te bestrijden, en haar dispuut hierover met de kinderrechtencommissaris die stelde dat "het aanbieden van maaltijden van 1 euro aan kinderen jonger dan 12 jaar niet werkt omdat op die manier niet het hele gezin bereikt wordt";
- stelt vast dat minister Liesbeth Homans ook binnen haar andere bevoegdheidsterreinen dikwijls naliët een beleid te voeren om de kansarmoede te verminderen. Zo bijvoorbeeld in het woonbeleid waarbij het middenveld de minister al bij herhaling vroeg om de wooncrisis aan te pakken en de positie van alle kwetsbare groepen op de woningmarkt te versterken. Zo zijn er haar controversieel voorstel om de huurwaarborg op te trekken van twee naar drie maanden huur en haar voorstel om huursubsidies pas na een hele wachttijd uit te keren;
- stelt vast dat de minister, bevoegd voor Armoede, niet inging tegen regeringsmaatregelen met een negatief effect op de armoede zoals de verhoging van de tarieven voor kinderopvang voor de laagste inkomens, de hervorming van de kinderbijslag zonder garanties voor een forse vermindering van de kinderarmoede, de gestegen kosten voor het onderwijs, het verhogen van de tarieven voor het openbaar vervoer, het uitblijven van structurele maatregelen om de energiearmoede aan te pakken, het uitblijven van een voldoende doelgroepenbeleid en de aanpak van discriminatie op vlak van tewerkstelling;
- stelt vast dat de minister ook op andere beleidsdomeinen controversiële maatregelen nam of hardnekkig weigerde noodzakelijke beleidsmaatregelen te nemen, zo bijvoorbeeld haar weigering om moskeeën te erkennen, het falen van haar integratiebeleid, met o.m. haar pertinente weigering om de discriminatie op de private huurmarkt aan te pakken, maar ook van haar gelijkekansenbeleid met bijvoorbeeld het uitblijven van ernstige maatregelen om de gender/loon- en loopbaan kloof te dichten;
- stelt vast dat minister Liesbeth Homans op deze wijze niet meer naar behoren kan functioneren binnen de Vlaamse Regering;
- stelt vast dat er overduidelijk nood is aan een nieuwe minister die effectieve maatregelen neemt, op het vlak van armoedebestuur, maar ook op het vlak van integratie, gelijke kansen, wonen en binnenlands bestuur;
- is van mening dat heel de Vlaamse Regering verantwoordelijkheid draagt voor het armoedebestuur;

- besluit het vertrouwen in mevrouw Liesbeth Homans, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, op te zeggen en de heer Geert Bourgeois voor te dragen als haar opvolger, conform artikel 89, 2, van het Reglement van het Vlaams Parlement.

Björn RZOSKA
Elke VAN DEN BRANDT